HRISTOS ÎN VOI, NĂDEJDEA SLAVEI

Nu mai trăiesc eu,
ci Cristos trăieşte în mine.
— Galateni 2:20

ALIN H.

ruah.ro

2026

Hristos în voi, nădejdea slavei

© Alin H., 2026

ruah.ro

Poți lua, dar spune de unde.

Textele din această carte pot fi copiate, imprimate și răspândite liber. Nu cer nimic pentru asta. Cer un singur lucru: dacă iei, spune de unde ai luat — menționează autorul și ruah.ro acolo unde folosești textul. Te rog să nu modifici textul în așa fel încât să-i schimbi sensul. Poți cita, poți da mai departe, poți pune pe blogul tău — dar nu pune cuvântul tău în locul celui scris aici, ca și cum ar fi al tău.

Atât. Restul e har.

Prefață

Știu că toți creștinii care ajungem să cunoaștem adevărul tindem să dorim să îl oferim și celorlalți — fie ca o stare a bucuriei, fie ca o realitate personală. Ciudat este că, deși e personală, vrei să o pui și peste altcineva. Nu dintr-o perspectivă rea, ci din dorința ca cei din jur să fie în același simțământ cu tine.

Este exact principiul fan-club-urilor, unde te întâlnești cu oameni care au aceeași pasiune. Așa se întâmplă și cu partea creștină, doar că aici s-a creat o prăpastie: în loc să intri într-un club, te arunci de pe ea. De ce? Pentru că nu este vorba de a clădi pe oameni, ci de a avea o relație cu El, și pe urmă să curgă relația între oameni — nicidecum invers. Tinerii au tendința să își aleagă grupurile după copiii din grup, și pe urmă să se ducă la „relația cu Tatăl". De fapt, ar trebui total invers: ai relația cu El — și pe urmă restul.

Acum că știm prioritatea, ne întrebăm de ce mai avem parte de mărturiile noastre personale, dacă nu ajută pe ceilalți... Mda, este logic că este o mărturie personală. Fiind personală, prima dată este pentru tine. Iar poate la un moment dat acea mărturie va completa la cineva o piesă de puzzle — dacă persoana îți va aduce în discuție tema respectivă sau dacă îți va cere ajutorul.

Nicidecum nu încerca tu să dai, ca trebuie să trâmbițezi, că sigur vei obosi din cauza lucrării tale, nu a lui. Efeseni 2 spune clar: El a pregătit mai dinainte faptele în care tu să intri. Reminder — nu faptele te mântuie, tot în acel capitol.

Capitolul 1 — Lucrarea Mea în oameni

În acest capitol vei vedea cum lucrează Dumnezeu în oameni, ce sunt darurile spirituale şi cum se manifestă ele în viaţa de zi cu zi.

> *„Întotdeauna am iubit Omul, fiind parte de creaţie din Mine. Cu timpul el a văzut lucrările Mele şi M-a cunoscut, M-a definit şi s-a definit şi pe el. Există o unitate pe care am definit-o, şi această unitate în duh produce ceva, ceva sfânt, iar acea sfinţenie poate fi văzută, simţită, auzită, mirosită, intuită, dobândită. Cine doreşte mai mult din Mine, îi onorez căutarea. Acum că înţelegi mai bine lucrarea Mea pe care o desfăşor în oameni, poţi înţelege şi roada care curge prin Duhul Meu prin voi, şi această roadă nu o puteţi separa de voi atât timp cât sunteţi conştienţi de prezenţa Mea şi de unitatea pe care o avem în această lucrare a vieţii. Avem pecetea biruinţei în orice lucrare, şi de aceea înaintarea noastră este din triumf în triumf. Eu în voi şi voi în Mine.”*
>
> *„Singurul duşman care se face prezent la nivelul minţii cu diversiune, minciună, înşelare, sabotare şi alte lucrări similare poate fi uşor identificat şi lăsat fără grai. Cel ce vrea să vă înşele rămâne total fără putere când luaţi această simplă atitudine de a-i spune NU: Pleacă, nu eşti mintea mea, nu eşti imaginaţia mea, nu te recunosc. Identificarea dovedeşte lucrarea!”*

> *„Vorbesc acum despre cheile pe care le deţineţi, că doar voi acum sunteţi moştenitori, şi sunteţi şi biruitori. Cheia cea mai dragă inimii Mele este Dragostea. Ea pătrunde înăuntrul inimii şi cunoaşte starea ei. Înţelege pulsul şi nevoia, cunoaşte nivelul de oxigen pe care îl deţine, pauzele şi graba, dar întotdeauna ţine cont că Eu sunt Cel care armonizează trupul. Voi începe lucrarea Mea cu tine şi vei vedea lucrarea Mea în oameni prin tine, prin ochii tăi, prin mâinile tale, prin buzele tale, şi vei învăţa cu Adevărul Ruah."*

De ce dai ce ai primit

De mic copil mi-a făcut plăcere să ofer daruri surorilor mele. Când ieşeam afară, ofeream daruri copiilor, şi acele daruri erau jucăriile pe care le-am primit de la părinţii mei. Ce îmi dădea Tata, dădeam la alţii. De ce? Pentru că aveam de unde. Această satisfacţie mă onora — să văd că aduce bucurie şi o pasiune celor ce primeau şi se jucau cu mine.

Totuşi, dincolo de acest lucru, mi-a fost dat să văd lucruri pe care eu nu le vedeam la mine. Unul dintre ele era că acei copii erau mai în „scenariu" decât eram eu. Se jucau mai cu patos şi păreau mai împliniţi şi mai compleţi decât mine. Nu preţuiam ce aveam, dar ei preţuiau — şi totuşi eu eram administratorul „darurilor" primite de la părinţii mei.

Ce înseamnă acest lucru? Că noi, ca şi copii de Dumnezeu, putem oferi daruri? Cu siguranţă. Noi avem daruri şi putem să le facem

parte și altora din ceea ce avem, din ceea ce cunoaștem. Chiar și pe Isus Îl poți oferi în dar. Chiar și o Biblie sau o pâine le poți dărui. Toate aceste imagini reprezintă un lucru: **a da**, sau **a face parte**. Și îmi place acel verset care spune că este mai ferice să dai decât să primești. Acest verset l-am înțeles cel mai bine în momentul în care intram în ascultare și pășeam dincolo de firea mea și intram în contact cu oamenii și mă rugam pentru ei. Când vedeam rezultatele, eram uimit, și îmi răsuna acest verset și avea tot mai mare valoare, căci mă simțeam mult mai onorat pentru că dădeam, și în acest lucru se găsea o mare valoare.

> *„Există felurite feluri de daruri spirituale, dar același Duh. Există felurite feluri de lucrări, dar același Domn. Există felurite feluri de activități, dar același Dumnezeu, care le lucrează pe toate în toți. Fiecăruia i se dă un dar pentru folosința celorlalți. Unora li se dă, prin Duhul, cuvântul înțelepciunii; altora, cuvântul cunoștinței, prin același Duh; altora, credința, prin același Duh; altora, darul de a face minuni; altora, darul de a proroci; altora, darul de a deosebi duhurile rele; altora, darul de a vorbi în diferite limbi; altora, darul de a le interpreta. Toate acestea le lucrează același și singurul Duh, dând fiecăruia după cum hotărăște El.”*
>
> — 1 Corinteni 12:4-11, NTR

Fiecare dar este unic și are un scop specific. Unii credincioși au darul de a învăța, alții de a profeți, alții de a face minuni sau de a sluji în diferite moduri. Scopul acestor daruri este să întărească și să zidească

trupul lui Hristos, biserica, şi să contribuie la împlinirea planului lui Dumnezeu. Darurile nu sunt obţinute prin merit personal sau prin efort uman, însă ele sunt primite prin voia Duhului Sfânt şi prin harul Celui ce este. Toate aceste daruri se vor folosi cu înţelepciune şi generozitate, slujind în credinţă şi iubire faţă de ceilalţi. Darurile nu sunt pentru satisfacerea propriilor interese sau a dobândi o slavă personală.

Am fost într-o tabără de creştini ca adolescent şi am luat parte la un seminar de grupă pe teme de daruri. Acel grup era condus de o femeie învăţată care aparent părea şi uşor senilă… şi mulţi au ocolit-o. Eu am ales să merg acolo doar pentru că nu era lume. De multe ori procedez la fel. Şi acea femeie ne explica: ca şi copil, dacă te-ai însurat şi ai familia ta, tu oricând poţi merge la părinţii tăi, adică în casa Tatălui, şi te poţi servi din frigider cu orice, fără probleme. Şi ne mai explica logic acest aspect: sunt oameni care au dar de vindecare şi ei îşi pun mâna peste persoane şi acele persoane se vindecă chiar şi dacă rugăciunea lor poate fi deficitară. Dar sunt persoane care îşi cunosc identitatea şi ştiu că au nevoie de un „dar anume” pentru a rezolva o problemă care este în dreptul lor. Iar exemplul femeii a fost: dacă este o persoană căzută la pământ cu glezna scrântită şi tu ai dar de profeţie… doar nu te pui să îi profeţeşti sau să îi dai învăţături. Tu în acel moment iei din frigiderul Tatălui ce este nevoie, aşa că „te rogi” pentru vindecarea gleznei. Acele învăţături mi-au rămas întipărite şi le-am văzut logice şi corecte… chiar şi în ziua de azi sunt onorat de acele cuvinte şi pot spune că se pot pune în practică oricând.

În imaturitatea mea, când eram copil, îmi aduc aminte că ne comparam copiii şi spuneam: „tu câte daruri ai?” — şi le număram…

comparându-ne. Acum că știu că avem totul pe deplin, singura problemă o văd „mintea mea firească” — să știu să o identific când comentează și să fiu în deplină ascultare de El și să fiu sensibil la ce vrea să îmi vorbească. De multe ori, când sunt bine „mâncat” sau într-o dispoziție bună, pot trece prea ușor peste lucrurile valoroase pe care El vrea să mi le spună. Așa că o viață echilibrată, în care să nu fiu într-o îmbulzeală, într-o alergare personală sau a unor probleme cotidiene... se poate să trebuiască să mă opresc din alergare și să fac o pauză, căci este cel mai bun lucru. Odihna este valoroasă, și de cele mai multe ori Dumnezeu îți vorbește din ea. Așa că nu face pași spre odihnă, ci lucrează din odihnă. Odihna noastră este datorată faptului că El se regăsește în odihna pentru noi, iar oprirea noastră în El ne regăsește în prezența Lui.

Capitolul 2 — Roada și relația

În acest capitol vei descoperi diferența dintre „roade" (fapte) și „roadă" (caracter), și de ce relația cu El este singura care aduce rod real.

O singură roadă

Sincer să zic, nu prea am înțeles bine treaba cu roadele pentru că în Galateni 5:22 vorbește despre **o** roadă, și aceasta este a Duhului.

> *„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege."*
>
> — Galateni 5:22-23, Cornilescu

Și pe urmă avem oamenii care susțin că trebuie să te uiți la roadele omului pe baza versetelor următoare, care vorbesc de roade ca și cum ar fi mai multe:

> *„După roadele lor îi veți cunoaște. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Un pom bun nu poate face roade rele, nici un pom rău nu poate face roade*

> *bune. Orice pom care nu face rod bun este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că, după roadele lor îi veţi cunoaşte."*
>
> — Matei 7:16-20, Cornilescu

Este ca şi cum ar vorbi despre mai multe roade aduse de un om. Acum eu ştiu un lucru: că până ajungi la o maturitate spirituală vei experimenta reţete şi fapte care pot fi bune, însă nu sunt întocmai din relaţia cu El. Aşa că roadele acestea, dacă le vei vedea la cineva, te vor face să zici: „Uite un om bun", sau „Un om rău". Însă când vezi omul lui Dumnezeu, prin care poţi să şi vezi chipul lui Dumnezeu, asta devine cu totul altceva:

> *„Copilaşii mei, pentru care simt iarăşi durerile naşterii, până ce Hristos va lua chip în voi!"*
>
> — Galateni 4:19, Cornilescu

Şi acest lucru este simplu posibil prin înţelegerea identităţii, poziţionarea în identitate şi în unitatea duhovnicească care îţi aduce şi relaţia cu El: „Dar cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El" (1 Corinteni 6:17). Şi atunci da, vorbim despre **o** roadă care vine din El prin tine.

Nu este de „dat cu piciorul" în acei care învaţă lucrurile începătoare — ele sunt bune, şi tot aceste lucruri începătoare pot aduce lucrări pe care mulţi le consideră măreţe: „vindecări, descoperiri, mesaje

profetice, minuni etc". Însă şi acestea pot fi făcute ca fiii lui Sceva, din reţete. Deci îndemnul este la RELAȚIE, nu la REȚETE.

De multe ori am observat că Dumnezeu a lucrat într-un fel, şi pericolul care a apărut a fost ca firea/sinele meu să ştie repede să zică: „a, ştiu cum a lucrat Duhul în această situaţie", SAU „știu răspunsul la asta că am mai experimentat..." Aceste direcţii sunt extrem de rele, căci te scot din relaţie. Învaţă întotdeauna să duci toate lucrurile „prin El". Ce vezi, ce auzi, ce miroși, ce guști... poate pare prea abstract, însă simplific: „Duhule Sfinte, ce părere ai Tu despre situaţia asta? Ce vrei să fac eu? Ce vrei să mă înveți? Știu că am mai trecut pe aici, Duhule Sfinte, însă în cazul de faţă cum vrei să procedăm? Vrei să mă înveţi ceva sau vrei ca să faci într-un fel ceva?" Sper să vă ajute aceste simplificări. Iată că Roada Mea, „zice Domnul", este lucrarea lui Dumnezeu prin voi.

Capitolul 3 — Putere, pătrundere şi cunoştinţă

În acest capitol vei vedea unde stă adevărata putere şi autoritate a credinciosului, cum lucrează Dumnezeu în adâncul fiinţei tale şi de unde vine adevărata cunoştinţă.

Putere şi autoritate

Când spui putere sau autoritate, oare la ce te gândeşti? De exemplu, eu mă gândesc la muşchi/forţă când spun putere, şi la autoritate atunci când fie ai o poziţie pe un nivel mai sus decât cel cu care ai „treabă". Dar hai să întrebăm pe Duhul Sfânt despre putere şi autoritate. Şi uite ce ne spune:

„Te-ai mira dacă ţi-aş spune că tu eşti puterea şi autoritatea, din cauza naturii divine pe care o ai în unitate cu Cel ce Este." Atât timp cât te separi de El (evident, la nivelul minţii) este logic că nu o să manifesti nici o putere şi autoritate. Iar când spui că „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine", te-ai prins că tot ce este Cristos va trebui să trăiască prin tine. Adică nu trăieşti o viaţă în care să te amăgeşti singur, minţindu-te că e un proces. Înţelege că tu eşti administrator şi spui: „Din acest moment sunt la dispoziţia Ta, ce vrei să fac, Isuse? Ce vrei să spui persoanei de lângă? Ce vrei să facem împreună? Ce părere ai Tu despre asta? Dar despre aia?" În momentul în care iei această atitudine şi trăieşti din relaţia cu El, este drept ca vei vedea lucrarea Lui prin tine, şi nu a ta. Este vorba despre

El, nu despre tine. Ca să fiu şi mai descriptiv: este vorba despre El ce face prin tine, nu invers — adică ce faci tu prin El.

Înţelege acest simplu aspect: Dumnezeu are întotdeauna o părere extraordinară despre tine, pentru că Şi-a pus speranţa/nădejdea în tine de la început, iar în momentul în care păşeşti în ce El te-a făcut, vei păşi ca un victorios. Vrei putere? Înţelege că tu eşti puterea, pentru că Duhul este în tine, iar El te şi călăuzeşte, te şi conduce, făcând lucrarea pe care El o doreşte. Dacă este o lucrare de vindecare, El o va face. Dacă este de zidire, o va face. Nu complica lucrurile încercând să adaugi tu lucruri, să pui tu tije de susţinere a lucrării, ci încrede-te pe deplin, căci ce zice prin tine este destul. Ce atingere aduce prin tine e destul. Dacă primeşti un verset pocit pentru cineva — spune-l exact aşa cum este, căci este perfect — deoarece El vorbeşte întotdeauna omului lăuntric şi nu cunoşti interiorul omului, dar El îl cunoaşte, iar acel verset pocit s-ar putea să aibă o putere peste viaţa acelui om încât vei fi foarte surprins. Tot timpul am văzut lucrările Lui aşa finalizate, şi de-aia am înţeles că lucrările făcute... chiar dacă par slăbuţe sau „defectuoase”, ele sunt bune. Căci mă încred în ce face El, şi asta este şi îndemnul meu pentru tine.

Nu te face rob autorităţii, căci atunci nu este autoritate! Priveşte-te din perspectiva unităţii în ce este El (dragoste, răbdare, pace) — în funcţie de întâmplarea în care te afli, şi funcţionează din acel loc. Capcana robiei este următoarea: te crezi că lucrezi cu El în autoritate, şi curajul pe care îl ai începe să forţeze lucrarea Lui, în care ajungi tu să îi dictezi ce să facă El. Fereşte-te de asta şi învaţă lucrurile simple: El este pe primul loc în totul. Nu faci, sunt consecinţe care te aduc la această „aducere aminte”.

Pătrunderi — când El lucrează în tine

Dumnezeu niciodată nu a lucrat ca un hoţ, ci în faţa Lui toate lucrurile sunt prezentate clar, cu început şi cu sfârşit, dar şi fiecare treaptă cu care te confrunţi este importantă pentru El. Ajutorul întotdeauna vine de la El, însă nu confunda direcţiile greşite în care doreşti să mergi fără să ştii că nu ţin de planul Său bun pentru viaţa ta. Ca să fiu mai clar, voi da un exemplu: nu poţi acţiona după o poftă a cărnii şi tu să crezi că Dumnezeu te-a ajutat să îţi împlineşti pofta. Ține minte că Dumnezeu este Duh, iar ce iese din Duh este roada Lui: dragoste, bucurie, pace, credincioşie, facerea de bine, răbdarea etc.

Îmi place tare mult rugăciunea celor muţi — este cea mai simplă de înţeles de către noi, deoarece abia atunci conştientizăm că ne întâlnim cu El înăuntrul nostru, în inima noastră. Rugăciunile interioare vor fi întotdeauna mai puternice decât cele exterioare (de pe buze). Isus la un moment dat a spus:

> *„Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Şi Isus a ridicat ochii în sus şi a zis: «Tată, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat. Ştiam că totdeauna Mă asculţi, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.»”*
>
> — Ioan 11:41-42

Deci nu uita că El întotdeauna te ascultă la nivelul inimii tale. Ştie dincolo de cuvintele scoase pe buzele tale ceea ce te „frământă”.

> *„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.”*
>
> — 1 Corinteni 2:10

Deci, dragul meu, nu numai că Dumnezeu cunoaşte ce este în inima ta, ci acelaşi Duh care a fost în Isus, acelaşi este şi în tine, şi El, „Duhul Sfânt”, îţi arată chiar şi lucruri adânci ale lui Dumnezeu. Toate acestea pentru a te întări pe tine, pentru a-ţi descoperi dragostea Lui şi pentru a-şi duce planul Său cu privire la tine.

Cu toţii cunoaştem acele momente în care ne simţim copleşiţi. Copleşirea nu uita că este întotdeauna a omului firesc din tine, şi tu nu eşti el, ci eşti suflarea de viaţă pusă de El în trupul tău. Nu te simţi puternic, dar eşti puternic, pentru că El te-a creat puternic. Nu te simţi capabil, însă El te-a făcut capabil, iar tot ceea ce vezi că vine de la El vine prin tine. Nu te simţi în stare, dar de fapt tu nu oboseşti niciodată, pentru că El este tăria ta. Poţi vedea tu Dragostea şi lucrarea lui Dumnezeu din tine?

Adaptarea ta la viaţa lui Hristos este nulă. Nu pătrunzi tu printr-un efort sau printr-o tactică sau o înţelepciune, ci tu ai fost trecut de la moarte la viaţă prin jertfa Sa. Simplitatea acestui lucru te pune în poziţia mai de sus, în care Duhul te conduce în tot Adevărul. Da, chiar, poţi întreba pe Duhul ce părere are despre ce citeşti în acest moment. Scumpul Tatălui! De tine vorbesc.

Cunoştinţa care vine de la El

Nu credeam că voi ajunge să scriu despre cunoştinţă, însă El pregăteşte momentele „de a fi gata” la momentul oportun, aşa că acum este momentul oportun. De unde ştiu asta? Ştiu pentru că El a pus în mine „click-ul” care mă face să ştiu ce este în dreptul meu şi că actionez nu din mine, ci din El.

Corpul nostru poate percepe lucrurile până la un nivel, ochii noştri pot vedea la fel până la un nivel (nu mă refer la boli şi la linia de orizont, ci la barierele naturale ale ochilor). Ştim că toate simţurile noastre sunt dezvoltate şi în spiritual, iar trupul nostru se regăseşte şi în locurile cereşti. Aşa că mintea din care vom funcţiona este mintea Sa. Cum este posibil acest lucru? Prin meditaţie? Nicidecum. Prin deschidere? Depinde ce fel de deschidere.

Când un om posteşte (nu mănâncă şi nu bea), îşi simte trupul neputincios şi va funcţiona oarecum în reluare. Totuşi, când oamenii vor vorbi cu tine, nu vei mai simţi că trebuie să răspunzi la orice, ci vei optimiza vorbele din cauza slăbiciunii trupului. Dar mintea ta va fi mai tare, mai ageră. Aşa că la nivelul minţii tale vei putea vedea lucrurile mai clar. Când practici „rugăciunea” (mai bine zis: relaţia cu Tatăl), vei primi consilierea care trebuie la nivelul minţii. Şi pentru că ştii să deosebeşti duhul de fire (Galateni 5:22 — Roada), vei şti să funcţionezi doar în această zonă/identitate/duh. Şi pentru că ştim că cine se uneşte cu Dumnezeu în duh este UNA cu El în Duh, ştim atunci că vom funcţiona din El.

Așa că de unde ne va veni cunoștința? De unde ne vor veni gândurile? Odată ce știm să le identificăm, știm care sunt de la El și care nu (Galateni 5:22). Și pentru că este datoria noastră să luăm orice gând și orice imaginație captivă și să o facem rob ascultării de Cristos, de fapt vom ajunge să funcționăm natural, fără prea mult chin, în această identitate. Duhul Sfânt îți va aduce cunoștință, discernere, descoperire, zidire, îmbărbătare, ghidare, eliberare.

Capitolul 4 — Întoarcerea feţei către Dumnezeu

În acest capitol vei vedea ce înseamnă să te uiţi la El, de ce ne este atât de greu să Îl privim în faţă şi cum să Îl regăsim atunci când simţim că ne-am pierdut.

„Dumnezeu: Fiul meu!” Ţine minte acest lucru, El întotdeauna ţi se adresează ca un Tată la un Fiu. Şi nu uita că întotdeauna vorbim de un Tată bun şi iubitor, iertător. Atunci când Tata îţi vorbeşte, tu te uiţi la El? Îl poţi privi în faţă?

Când nu poţi să Îl priveşti pe Tata în faţă? Când nu poţi să îţi ridici faţa şi să te uiţi în ochii Lui? Ştiu că de multe ori bunătatea este zdrobitoare, şi nedreptatea pe care ai adus-o în faţa Lui de multe ori ţi-a dovedit o latură care nu face parte din familia Lui. Dar nu uita că tu faci parte din familia Lui. De aceea sunt lucruri pe care trebuie să le laşi afară; câteodată vei învăţa să le laşi afară şi să nu le aduci în casă. Nu ai fost izgonit niciodată — un Fiu întotdeauna rămâne un Fiu, şi acesta va fi în casa Tatălui. Ce îţi oferă Tata nu îţi va lua înapoi.

Iată că planurile au fost făcute şi lucrarea este deja în desfăşurare. Întotdeauna El va vrea să lucraţi împreună, de aceea va trebui să înveţi partea de relaţie... să ai relaţie cu Tata, să comunici cu El. De aceea rugăciunea este o cheie pe care nu trebuie să o înlături, ci să te bucuri de ea. Caută întotdeauna locuri în care te simţi într-o zonă de „intimitate” cu Dumnezeu... un mal de apă, un parc, o masă într-un

colţ de cafenea... Vorbeşte cu El şi lasă-L să îţi vorbească. În maturitatea ta vei putea vorbi cu El chiar şi în situaţiile cele mai grele, în crize, în certuri, în dispute... în care vei lua totul prin El, şi El îţi va ghida buzele, paşii, inima în direcţia bună. De aceea noi filtram totul prin El, căci nu mai trăim noi, ci El trăieşte prin noi, iar acest lucru este considerat un har, iar ceea ce vei culege va fi o roadă.

Toţi Îl caută, dar nimeni nu se uită la El

Prezenţa divină a Lui este regăsită în atenţia aceluia care Îl caută. Nu poţi spune: „uite-L aici, ba aici, sau aici" — căci este şi scris că Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. Iar dacă este Împărăţia Lui, înseamnă că este o Împărăţie în care El domneşte. Domnirea Lui se vede clar atunci când te uiţi la El.

Voi simplifica acest lucru ca să fie înţeles. Dacă ai pierdut o mică comoară într-o pădure, nu rămâne nimic de făcut decât să recunoşti locul pe unde ai fost, cărările. Vei încerca să refaci traseul, chit că tu nu cunoşti pădurea. Şi atunci speranţa îţi rămâne aceasta: să găseşti ce era pierdut. Oare îţi va aduce acea comoară viaţa? Sau oare realizezi că tu eşti viaţa din acea pădure, iar valoarea comorii nu este în asemănare cu valoarea ta, a vieţii tale? Ea este cu mult mai de preţ decât orice comoară de pe acest pământ, căci tu eşti preţul, valoarea, iubirea, pacea, iertarea, împăcarea, dăinuirea — dragostea reprezentată de Cel de Sus. Încearcă să înţelegi această simplitate: căci tu eşti mai de preţ decât orice comoară, iar când vei vedea acest lucru, vei înţelege pe deplin sacrificiul care a meritat doar ca tu să fii câştigat (nu doar găsit — ce era pierdut — ci şi câştigat). Copilul meu,

tu nu eşti o comoară, deşi pari a fi una — tu eşti un neam sfânt, un fiu, un iubitor făuritor de iubire, un dulce ce nu se sfârşeşte, un leac care nu se termină, o lumină care nu se stinge, o sare care nu îşi pierde gustul, un os care nu se rupe, o mlădiţă care înfloreşte în sol nobil. Priveşte la Cel care te-a făcut şi ia-ţi seva din El. Atunci când vei face acest lucru, vei vedea fluenţa lucrării Sale, şi toţi când se vor uita la tine, de fapt Îl vor vedea pe El.

Toţi Îl vor, dar nimeni nu-L găsesc

Un „nimeni” rămâne un nimeni. Deşi este o vorbă din popor, am putea spune că este adevărată şi în cazul nostru, deoarece doar un Fiu care îşi cunoaşte identitatea este cineva. Iar Tatăl îşi cunoaşte fiii, şi fiii îşi cunosc Tatăl. Iată că oile Mele Îmi cunosc glasul. Alergarea multora este zadarnică doar din cauza acceptării minciunii celui rău. Până la urmă, meseria celui care minte este să mintă tot ce se poate câştiga. Te-a minţit? Te-a câştigat?

Această întrebare ţi-o poţi pune, şi poţi să îţi îndrepţi paşii spre singurul adevăr care există: eşti un FIU, şi nimeni nu îţi poate lua moştenirea care ţi-a fost dată. Nimeni nu te poate jefui de Tata. Nimeni nu îţi poate cuprinde puterea, căci puterea ta este însuşi puterea Tatălui, şi anume Duhul Vieţii, Creatorul, Vindecătorul. Acum că pricepi o fărâmă din adevăr, îţi voi spune de ce nu Îl găsesc cei care Îl caută: pentru că minciuna nu este singura barieră, ci şi mândria, şi robia, şi invidia, şi frica, şi aberaţiile zadarnice ale firii. Vrei tu să intri în simplitatea Cuvântului lui Dumnezeu? Atunci crede-L.

Mărturiseşte acest lucru: „Eu sunt Fiul cel preaiubit, nimeni nu mă va jefui de acest adevăr, şi eu voi umbla în tot adevărul care m-a eliberat şi îmi va descoperi fiecare pas pe care trebuie să îl fac. Voi începe cu paşi potriviţi pentru măsura mea de umblare. Voi ridica puterea firii, căci ea nu este nici o putere. Voi lucra pentru Tata, căci lucrarea Sa este plăcută."

Toţi Îl mănâncă, dar nimeni nu-L gustă

Tata vroia întotdeauna să mă impresioneze cu ceva. Când vedea de la serviciu, ba îmi aducea o crenguţă cu alune, ba un măr, o portocală, ceva. Adevărul e că ajungea dimineaţa devreme, timp în care eu încă dormeam, dar el îmi punea aceste lucruri în mână. Oarecum mă trezea inconfortabil, însă el era cu mult drag, pasiune şi nerăbdare. Totuşi mă trezeam deranjat. Când realizam imaginea pe ansamblu, mă ridicam din pat şi mă „învioram", dar aveam şi momente în care mai vroiam să stau încă puţin.

Cu timpul mi-am dat seama de dragostea tatălui pentru mine şi am văzut rădăcinile mai adânci — căci eu eram al lui. Totuşi atunci nu înţelegeam dragostea şi entuziasmul său, aşa că eram oarecum respingător, chiar dacă venea cu ceva bun la mine. Acum că noi avem un Tată ceresc, ştim că El ne iubeşte şi ne aduce lucruri cu care ocazional ne vine să Îl respingem, deoarece nu considerăm că este un moment potrivit. Însă doar mai încolo vom putea vedea în ansamblu dragostea Lui pentru noi.

Aşa că, fiule, momentele prin care treci pot fi momente din entuziasmul şi dragostea Lui, şi acele momente ne descoperă

puternica „îmbrățișare” a dragostei Lui. Ori că te ridici, ori că stai, tot a Lui vei fi — însă te poți bucura mai mult de El, sau mai încolo. Cum preferi?

Înainte să devin tată, mi se preciza pe lângă mine că este un alt nivel de înțelegere, însă mi se părea că se face o separare prea mare în a înțelege perspectiva de a fi sau a nu fi un tată. Ba, eram gata să văd problemele în educarea copiilor pe care alți tati le făceau, și aveam o perspectivă bună de ansamblu. Toate perspectivele astea au fost până în punctul în care eu am fost tătic. Aș spune că în prima fază nu am avut o conexiune sau cine știe ce revelație când mi-am văzut fiul (probabil sunt mai atipic), însă prin trecerea timpului au fost tot felul de momente, experiențe care au adâncit relația și conexiunea, și acest lucru mi-a creat acea imagine în care alegi să ai o relație cu Tata, și relația devine din ce în ce mai puternică. Pe cine alegi să îl lași să îți fie Tată?

Implicarea pe care am avut-o de-a lungul timpului a fost atât de amănunțită (mai ales a mamei) încât putem spune că suntem atenți la toate detaliile și ne cunoaștem în amănunt copilul, chiar și la lucrurile care urmează să le facă (îi va fi în curând foame, îi va fi somn, s-a plictisit, are puseu de creștere). Spun aceste lucruri ca paralelă, pentru că simțurile noastre sunt și la nivel spiritual, și atunci îmi dau seama de cât de bine ne cunoaște Tatăl ceresc și cum pregătește în amănunt fiecare lucru. Îi sunt mulțumitor pentru grija Lui și dragostea pe care o are pentru fiecare în parte. Îmi doresc pentru ca toți să aveți o relație puternică cu El.

Toţi mor în El, dar nimeni nu vrea să fie Viu

Majoritatea cuvintelor scrise în această carte au cam acelaşi principiu, şi anume: „Nu mai trăi tu, ci lasă-L pe Cristos să trăiască prin tine”. Mai cu alte cuvinte spus: nu lăsa firea ta să trăiască prin tine, ci lasă pe Isus să trăiască prin Duhul Său în tine. Cum? Ne repetăm:

1. Dumnezeu este Duh.
2. Eşti creat în asemănare cu El.
3. Ca să identifici când El lucrează prin tine sau dacă sunt gânduri de la El, atunci te gândeşti la roada Duhului — adică ce rodeşte din El: Galateni 5:22 — dragoste, bucurie, pace etc.

Când spui că ai murit — fie că te gândeşti că ai făcut un botez prin care ştii că ai fost botezat în MOARTEA LUI CRISTOS (Romani 6:4), fie ţi-ai răstignit firea cu poftele ei. Cu siguranţă există şi o a 3-a variantă: şi anume SĂ FII VIU, SĂ TRĂIEŞTI CA SINGURUL CRISTOS PE CARE OAMENII ÎL POT VEDEA. Cum vine asta? Dragul meu cititor, relaţia cu Fiul este reală şi o poţi avea pe deplin. Dacă funcţionezi din această relaţie, toate celelalte s-au dus la laturi (chiar şi cunoştinţa legii şi a binelui şi răului) — vei mânca doar din pomul vieţii — adică Cristos.

Toţi rătăcesc din plăcere

Plăcerea este o stare de spirit determinată de acţiuni profunde călăuzite de bine sau de rău. Este evident că un caracter nu poate fi determinat de acest punct de refugiu al plăcerii, dar poate fi

influenţat de întregul om care decide să fie condus spre această zonă prin canalul ales. Ca să fie mai simplu de înţeles, cel mai uşor moment de a avea plăcere poate fi o lucrare a cărnii: masturbarea. Sunt conştient de şocul psihic şi bariera pe care ţi-o pui în acest moment, însă ţine minte prima frază — canalul către acest fapt poate fi un canal bun sau unul rău. Alegerea ştii că îţi aparţine (până la un moment dat). Vom spune atunci că ai ales o relaţie de căsătorie, şi în această căsătorie trăieşti într-o armonie, armonioasă. Este totul frumos până aici. Dar gândeşte-te că eşti căsătorit şi trăieşti armonia alimentat de alte laturi exterioare — deja vezi cum se schimbă nuanţa armoniei?

Cristosul este Cel care toarnă prin tine viaţa, şi nu mă refer la viaţa pe care o trăieşti, ci la acel izvor care curge prin tine şi le oferă celor din jur viaţă. Atât timp cât atenţia ta este spre alte izvoare sau iluzii, atunci ce rost mai are ce poate curge prin tine? Dacă pe tine nu te mai interesează? Vei tu acest interes face nuanţa realităţii. Mergi tu în locul sfânt, interiorul tău (inima ta), laşi ca lucrurile să izvorască de acolo? Ai un interes în acea grădină? Îţi găseşti tu plăcerea în acel loc? Sau alegi să rătăceşti după lucruri care nu sunt pentru tine?! O frază îţi voi mai spune, dar este o frază a dragostei cereşti, şi atât timp cât vei vedea pietrele izvoarelor, vei înţelege curăţia care curge peste ele, nici o mâzgă nu vei vedea, nici un gunoi, ci izvorul din care El îţi dă să te bucuri întotdeauna va aduce curăţie şi va da viaţă.

Toţi sunt toţi, dar Unul este Unul

Da, pentru că toate lucrurile sunt o deşertăciune (vorbind de Eclesiastul), ştim că rezumarea se face întotdeauna la bază, la rădăcină. Aşa cum este o rădăcină pentru viţă, o bază bună bine înfiptă, sau o rădăcină de ars pe foc. Vechiul Adam era rădăcina noastră veche, însă acum seva şi toţi nutrienţii care ne dezvoltă vin din Noul Adam — Isus. Însă roada care este adusă are la bază lucrarea Lui, şi da, a ta. Oare ar putea viţa să rodească fără o rădăcină?

Iată îţi voi spune un tâlc: nu va trece o zi până nu vei vedea chipul Celui Prea Înalt în lucrurile acestei lumi. Inima deja ţi-a fost pregătită prin puterea Lui, şi în momentul în care citeşti aceste lucruri poţi vedea clar o lucrare dincolo de puterea ta. Această lucrare vine ca o sevă dintr-o rădăcină, A LUI, ceea ce te face ancorat în El, altoit în El, parte din El, rodind din El, înflorind din El, vorbind din El, lucrând din El, gândind din El, mirosind din El (ultima ţine de simţuri). Ceea ce eşti tu cu adevărat poţi înţelege chiar acum, ştiind poziţia ta în El. De aceea Îi dăm slavă, pentru că lucrarea Lui ne-a pus laolaltă cu El.

Îţi este frică să o vezi? Frica nu este din El. Te simţi fără putere? El îţi dă putere. Te simţi descurajat? Încurajează-te! Eşti gata de orice lucrare bună pe care El o are pentru tine.

Capitolul 5 — Zestre și moștenire

În acest capitol vom aprofunda Efeseni 1 și vom vedea ce înseamnă să fii înfiat de Dumnezeu, ce moștenire ai primit și cum să o administrezi.

Înainte de a prezenta imaginea revelativă cu privire la Efeseni 1, aș vrea să precizez câteva aspecte legate de moștenirea pe care o avem. Ținând cont că Dumnezeu este un Tată minunat, în care nu stă nici o întunecime, poți vedea roada vieții care izvorăște din El, iar tot ceea ce ia viață pe lângă acest râu devin elementele de care noi beneficiem. Astfel, bucuria noastră este de-a lungul acestui izvor.

În lume am văzut persoane care au decedat cu actele în regulă și altele cu dezordine totală. Am văzut copii care s-au chinuit să aducă actele la zi și să facă succesiunile, și într-adevăr au apărut neînțelegeri și dispute. Însă am văzut și familii care au făcut lucrurile din timp, iar moștenirea a fost un pas natural în care ei au pășit. Poți păși ca un flămând în moștenire, sau poți fi un bun administrator care vede/ înțelege lucrurile bine pe ansamblu. Cei ce risipesc din natura lor nu păstrează, ei distrug chiar și fără să își dea seama, folosindu-se de „bucuria zilei” fără o bază de înțelepciune și răbdare, pace, dragoste (Galateni 5:22). Dar noi știm unde ne așezăm și cine suntem, de aceea vom aprofunda acest aspect dând citire capitolului 1 din Efeseni, din perspectiva unui tată care dorește să își înfieze copiii.

Efeseni 1, verset cu verset

4. „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui,”

Imaginează-ţi un tată care merge la un orfelinat şi alege nişte copii.

5. „rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale,”

7. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui,”

Adică — El a făcut actele, ne-a răscumpărat… a luat copilul.

„iertarea păcatelor,”

Aici aş pune imaginea cu Pavel când vede în viziune cearceaful cu „taie şi mănâncă” — „Doamne, dar nu am mâncat niciodată ceva spurcat” — accentul pe: **ce Dumnezeu a curăţit, să nu numeşti necurat.**

„peste noi prin orice fel de înţelepciune şi de pricepere;”

Ia copilul după ce l-a curăţit, şi îl spală, îl curăţă.

„căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuise în Sine Însuşi,”

Adică îi explică copilului care este planul Său.

„În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rânduiţi mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale,”

Adică — un copil înfiat devine moştenitor. Imaginaţi-vă să fie cel mai puternic om de pe planetă tatăl vostru. Dar pe urmă gândiţi-vă să aveţi pe Dumnezeu ca Tată.

„Şi voi, după ce aţi auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), aţi crezut în El şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit 14 şi care este o arvună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.”

Apoi El a decis să te şi sigileze cu Duhul Sfânt, şi acest lucru este o garanţie a copiilor răscumpăraţi.

„Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui 18 şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi 19 şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, 20 pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti,”

Aici, de la sine, nu ar fi mare lucru de adăugat — că e clar de tot.

„mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor.”

Mai presus de orice: cancer, problemă, etc.

„El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, 23 care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.”

Biserica aici este cuvântul **Eclesia** — mai mult decât o clădire, adică suntem noi.

— capitol scris după 3 săptămâni de la plecarea din această lume a tatălui meu.

Capitolul 6 — Moleseala spirituală

În acest capitol vei vedea de ce zona de confort este cel mai mare duşman al creşterii spirituale şi ce poţi face ca să ieşi din ea.

Cei mai mulţi creştini preferă zona de confort, nestiind că acest confort de fapt este o moleşeală. În DEX: **MOLEŞEÁLĂ** — senzaţie de diminuare a puterii, a energiei, adesea însoţită de somnolenţă; moliciune; sfârşeală; toropeală. Acum ce poţi face cu o armată moleşită? Ce poţi face cu un angajat moleşit? Ce poţi face cu un Fiu moleşit?

Da, moleşeala este o stare neprielnică, atât pentru trup cât şi pentru suflet. Ea te complice şi te ţine la pământ, împotmolit, şi cu cât încerci să te ridici, cu atât te simţi trântit în acelaşi loc. Două lucruri te pot scoate din starea de moleşeală: Isus — agaţă-te de El; şi autodisciplinarea: mănânci sănătos, dormi, te hidratezi, faci sport, faci activităţi care să îţi schimbe starea de „stres", dacă este cazul, plus alte aspecte mici pe care ştii tu să le tai sau să le administrezi.

Am experimentat de mai multe ori să stau şi să vizualizez contexte în imaginaţia mea şi să ajung la concluzii ca „nu funcţionează... mai stau... mai am răbdare", şi nu făceam decât să amân implicarea mea. Dar atunci când decizi că o să faci ceva, chiar şi dacă nu vezi rezultate, atunci chiar ţi se deschid ochii şi vezi lucruri pe care nu aveai cum să le vezi din acea zonă de confort. Aşa că îndemnul meu este să te implici în orice activitate la biserică, într-o organizaţie, în familie, în

firmă... fă ceva dacă simţi că te afli într-o zonă de moleşeală şi nu vezi o „creştere”, o avansare a ta. Cu siguranţă vei găsi.

Moleşeala nu este un duh, ea este un confort

Când Dumnezeu ne-a creat, El ne-a înzestrat conform imaginii Sale, însă pe parcursul trăirii noastre vom putea vedea roada acestei naturi pe care am fost noi concepuţi. A 2-a natură a inamicului întotdeauna va fi în luptă cu cea a divinităţii. Aşa că un cal poate fi lăsat în sălbăticia lui, sau poate fi dominat pentru început, după care poate fi învăţat, iar relaţia cu acesta poate fi una folositoare atât lui, cât şi ţie, cât şi altora. Acest exemplu nu ne pune în imaginea de a fi un cal care trage, ci o perspectivă simplă care ne poate deschide ochii în vederea unei educări a sinelui. În momentul în care acceptăm confortul şi nu ne mai luptăm cu „autocontrolul / înfrânarea poftelor”, vom zace într-o dominare a acestei lumi.

Nu aş vrea să îţi afişez promisiuni — cum că vei fi bine, sau că vei merge pe ape, sau pe vârfuri de munţi — însă natura ta reală, creată de Dumnezeu, a fost concepută în putere şi către putere; ai fost creat în dragoste şi pentru dragoste; ai fost creat în El şi pentru El. Sunt nişte imagini simple, însă unicitatea pe care tu o ai în El întotdeauna va aduce un entuziasm şi o pasiune aparte care îţi va da sens vieţii, şi vei fi uimit la fiecare pas pe care îl faci în afara firii tale. Primii paşi sunt grei, aşa cum calul în îmblânzirea lui se opune, însă bătălia aceea cu sinele tău, odată câştigată, poate să înainteze frumos, armonios.

Am să îţi spun o poveste a unui cerşetor. „Adam” a stat pe margine de drum şi a văzut atât goliciunea lumii, cât şi a lui. Acum că cunoştea

omul dincolo de orgolii şi de simplitate, se confrunta cu singurul lucru: „eu de ce să mai trăiesc”. Şi răspunsul a fost găsit uşor în acei oameni care îi mai ofereau atenţie, valoare, speranţă. Se vedea jos, căzut, însă vedea şi acea compasiune dincolo de toate măştile oamenilor, aşa că a decis să se ridice. A decis să fie un ajutor, s-a oferit şi a dat de un şef bun, a crescut, s-a dezvoltat şi şi-a întemeiat o familie. Adam a devenit o voce, un sprijin, o valoare, o putere pentru cei care erau căzuţi, o speranţă, o iubire, o vindecare. Imaginează-ţi că paşii care îi poţi face dincolo de confortul în care te aflii îţi vor aduce o zestre plină de valoare. Înmoaie-te în bunătatea lui Dumnezeu şi zămisleşte un nou început pentru tine. Hai acum, hai să facem o plimbare, ia-ţi un timp şi hai să povestim — zice Duhul Domnului. Îţi voi vorbi şi te voi călăuzi pas cu pas.

Moleşeala nu vine, ea este o stare pe care o accepţi sau o respingi

De multe ori am căzut şi m-am ridicat. De multe ori, când am căzut, am stat ca să prind „putere”, să reflectez la starea mea şi să mă ridic când consideram că sunt gata. Este bine cum făceam? Poate da pentru sezonul în care eram, însă cu timpul mi-am dat seama că puteam să mă ridic mai repede şi să îmi reînnoiesc doar mintea. Şi metodele de reînnoire a minţii au eşuat la un moment dat, căci aşa suntem noi oamenii: azi ne întăreşte un verset, mâine deja am dat voie şi celui rău să ne aducă argumente îndoielnice, şi iată că versetul respectiv nu mai are putere. Nu că nu ar avea, însă am fost înşelaţi şi am acceptat această stare de înşelare. Ce accepţi tu în viaţa ta te poate determina să umbli într-o minciună sau într-un adevăr. Şi ştim că

adevărul este Cristos în plinătatea Lui care locuieşte în noi, iar această plinătate ne aşteaptă la o relaţie zilnică. Aşa că dacă o respingi, vei respinge Adevărul; şi dacă accepţi moleşeala, te vei face rob ei.

Noi nu am fost creaţi pentru a fi robi, ci pentru a fi FII CELUI PREA ÎNALT. Aşa că „Fiul meu, întăreşte-te la nivelul minţii tale şi caută Pacea, Răbdarea, Înţelepciunea Mea, zice Domnul". Iată că cel rău stă la pândă, gata să te prindă, însă tu „stai treaz", veghează şi luptă lupta cea bună.

Ai observat că văile sunt create de ape? Valea este un lucru rău? Nicidecum. Ele pot fi o zonă de protecţie şi de belşug, însă întotdeauna când te ridici din vale vei vedea înălţimile, şi acestea te vor poziţiona într-o altă gândire măreaţă. Reînnoirea minţii de multe ori este ca acel moment în care eşti pe vârfuri şi vezi ansamblul creaţiei lui Dumnezeu. Nu spun că este o formă pentru toţi, însă sunt mulţi fraţi creativi care văd măreţia lui Dumnezeu în lucruri mici, în plante, în detalii, în mirosuri, în culori, în înţelepciunea animalelor, în ordine, în bambus etc.

Roagă-te această rugăciune simplă: „Tata, vreau să resping această stare de moleşeală şi vreau să mă ridic, şi să mă trezesc din ea. Vreau să trăiesc cu Tine fiecare clipă şi să fiu conştient de prezenţa şi voinţa Ta. Te onorez şi Te voi onora zilnic prin ascultarea mea, iar dacă mă voi reîntoarce în această stare de cădere, Te rog să mă ridici şi să mă înviorezi Tu cu bunătatea Ta. Nu mă lăsa, ci pune-mă Tu în poziţia cea mai potrivită ca să pot vedea lucrarea şi înfăptuirea lucrurilor Tale. Te iubesc, Tata."

Capitolul 7 — Mântuirea şi viaţa de fiu

În acest ultim capitol vei vedea ce înseamnă să fii mântuit dincolo de etichete, ce preţ are această mântuire şi cum să trăieşti ca un fiu, nu ca un rob.

Mântuirea vine cu un preţ — viaţa ta

Într-adevăr, nu ar fi o problemă să renunţi la viaţa ta dacă oricum ai avut în gând să te sinucizi sau să îţi faci alt rău. Pentru o persoană care este dezamăgită de ea însăşi este cel mai uşor să renunţe de tot la ea, de aceea cei mai mulţi oameni, când ajung în cele mai mari crize ale vieţii lor, au posibilitatea să se întâlnească cu Creatorul.

Unii Îl aud ca o voce clară, alţii văd vedenii, alţii cunosc lucruri supranaturale, pentru alţii au un mare sens anumite lucruri, şi lista poate continua. Dar ce mă impresionează pe mine este că acei oameni care au stat toată viaţa lor în biserică şi s-au înşelat singuri că sunt unde trebuie (de parcă biserica i-ar mântui) rămân într-un loc de împotmolire şi se cred şi superiori, iar ceilalţi, de care spuneam că sunt în criza vieţii lor, sunt gata ca să renunţe pe deplin la ei şi să facă tot ce dorește Dumnezeu cu ei.

Acest lucru l-am văzut de mai multe ori, şi la mine şi la alţii. Am administrat un grup profetic pe Facebook şi a ajuns la un număr impresionant de mare, şi când administrezi utilizatorii şi postările,

cam începi să vezi lucrurile în perspectivă. Vezi oameni simpli care nu au avut treabă cu biserica şi au o creştere şi o înţelegere incredibil de bună într-un timp scurt. Practic sunt reînnoiţi fără să îşi facă ei o reînnoire a minţii. Este o reînnoire a inimii şi a identităţii lor. Da, pot să cadă destul de repede în aceleaşi „înşelăciuni", în acel moment în care ei se întorc la „viaţa lor", însă am văzut şi persoane care au înţeles noua chemare care au primit-o peste viaţa lor şi au umblat prin El. Este cu totul o viaţă nouă, iar acea viaţă deja a început să curgă prin ei şi s-a văzut şi roada pe care a început să o producă.

Sunt frustrat când văd forme la creştini, şi această frustrare nu este o exprimare a duhului, ci o exprimare a firii, şi de câte ori ajung în acel loc, îmi îndrept umblarea. Cu timpul ajungi să percepi lucrurile fine din viaţa ta care te duc în zona firii, şi de câte ori descoperi aceste lucruri fine, de fapt ştii că aceste lucruri vorbesc despre maturitatea ta. E impresionant să descoperi neregulile. Totuşi văd din ce în ce mai multe biserici conservatoare care te duc la forme şi nu la Cristos. Biserici care te duc la descoperiri şi trăiri care sunt puse peste întreaga adunare. Da, pot fi unele pentru toţi, însă de multe ori empatia este cel mai mare duşman al creştinului, deoarece prima manipulare este creată prin empatie. De aceea nu emoţiile tale trebuie să te conducă, ci Duhul.

Mântuirea nu este o etichetă

Am fost la o biserică „creştini după evanghelie". Unul din aspectele care susţine această comunitate şi îmi place este următorul: un creştin trebuie să aibă parte de o naştere din nou şi o umblare cu

Cristos. Adică după ce faci un legământ în apă, trebuie să ai o naştere din nou, o întâlnire personală cu Isus, iar din această întâlnire trebuie să curgă o umblare cu El. Este foarte profund acest lucru, mai ales că în ziua de azi creştinii şi-au pierdut imaginea de autoritate. Mulţi încearcă să mai folosească această etichetă de „sunt creştin", însă nu le este de folos.

Poţi avea o viaţă condusă de scopuri şi principii fireşti, şi poţi avea o viaţă condusă de Cristos prin Duhul Sfânt. Iată că lucrarea noastră nu este una pământească şi firească, ci este una care zideşte din interior spre exterior. „Toate lucrurile s-au făcut noi" — dinăuntru cât şi pe dinafară. Atunci când ai o relaţie cu cei din jurul tău, vei aduce în acea relaţie ceva, iar dacă contribuţia ta în relaţie este una duhovnicească, atunci va rodi: dragoste, bucurie, pace, credincioşie, facerea de bine etc. (Galateni 5:22).

Câteodată nu vei vedea aceste lucruri manifestându-se, însă noi care lucrăm cu Duhul Său ştim că seminţele sunt puse de El în ei. Iar creşterea, udarea poate fi făcută fie tot de noi, fie de alţii, sau de El. Nu te lega singur făcându-ţi un jug. E norma de multe ori să îţi doreşti să faci bine peste tine, jertfitor, însă dezvoltă relaţia cu Duhul în care să faci doar cât El îţi spune (zic asta că eu personal am tendinţa să lungesc lucrurile).

Cine eşti tu cu adevărat nu vei şti decât tu înăuntrul tău, şi Tatăl tău îţi va revela acest lucru şi va întări „naşterea" ta „din nou". Fii binecuvântat, cititorule, cu deplina înţelegere a parcursului tău în naşterea chipului Său în viaţa ta.

Mântuirea aduce la pachet responsabilităţi şi moşteniri

Botezul lui Ioan a fost pentru păcătoşi, iar acest botez oferea iertarea păcatelor, deşi acesta specifica că există un alt botez cu mult mai valoros decât al său. Botezul lui Cristos se vedea sub 2 forme: 1. Puterea lui Dumnezeu coborâtă peste acel om — adică Duhul Sfânt; şi botezul cu foc care purifică, separă latura firească de cea duhovnicească. Promisiunea lui Isus a fost împlinită odată cu ridicarea la cer, însă talantul fiecărui om este reprezentat de ascultarea în viaţa sa. Fie că preţuieşti ce ai primit de la Dumnezeu şi multiplici, astfel te vei îmbogăţi în lucrurile care vin de sus, fie îţi vei ascunde acel talant gândindu-te că acea experienţă merită să fie pusă undeva în interiorul tău şi ţinută acolo ca o valoare — însă cunoşti pilda talantului, deci nu este deloc bine.

Am fost chemaţi la sfinţire, şi la o umblare în autoritatea pe care am primit-o — ca moştenitori. Iar moştenirea noastră se descoperă şi prinde viaţă în faţa ochilor noştri în funcţie de timpul petrecut în „lucrare”. Când spun lucrare, mă refer la tot ce ţine de Dumnezeu, începând de la roadă, până la extensiile acesteia.

Am întâlnit mulţi creştini, chiar şi pastori, care cunosc Cuvântul şi au experienţă în arta de a relaţiona cu omul, însă am văzut că, în loc să trăiască pentru El, au făcut o inversare a lucrurilor, făcând din firea lor o ţintă pentru scopurile lor — „astfel s-au dat robi firii”. Şi pe altă parte am văzut cum partea duhovnicească şi ce vine de la Duhul o administrează (adică folosesc din roadă — autocontrolul) pentru a se folosi de un bun, sau pentru îndeplinirea unui scop firesc. Cu aceasta

ei devin falimentari din perspectiva planului lui Dumnezeu, iar El, deşi îşi doreşte intimitatea şi relaţia cu ei, ei totuşi rămân în înşelăciunea lumii acesteia. Aşa că sunt oameni care vor să Îl primească pe El, şi sunt oameni care nu sunt demni de El. Această promisiune a vieţii este pentru oricine care doreşte să o apuce. Aş zice să te întrebi zilnic: tu ce alegi?

Tu mă vrei? — Cum?

Mi-a pus Duhul Sfânt o dorinţă prin care să redau funcţionalitatea mea din mintea Lui. Într-o dimineaţă m-am trezit să dau de mâncare la fiul meu, şi după aceasta m-am uitat că cineva mi-a dat un mesaj că o să vină la mine în 1 oră. Aşa că m-am pus să îmi fac o cafea şi să îmi pregătesc startul zilei, dar când am luat laptopul în braţe am avut un alt gând… „dar de ce să fac altele când este un moment bun să scriu cu El acest capitol”. Zis şi făcut. Relatarea acestei imagini nu reprezintă idealul, ci forma de funcţionare a omului nou: din El şi pentru El.

Sunt mulţi creştini care au făcut pasul credinţei pentru a se alinia cu principiile bune sau pentru alte interese sau plăceri. Odată cu îmbătrânirea omului sau cu „altoirea” lui, se îndreaptă spre relaţie. Locul unde am fost şi noi chemaţi.

Aşa că primul pas ca necredincios este să devii credincios. Crezi, a crede, este în prim pas o agăţare de ceva ce nu vezi în totalitate. Ştii că este de apucat, însă nu eşti în totalitate acolo. Ca ansamblu sunt câteva forme ale termenului a crede:

aman — ebraică — a fi ferm, a fi stabil / încredere solidă sau o certitudine.
emunah — ebraică — credinţă, fidelitate / nu doar credinţa intelectuală, ci şi o implicare activă şi fidelitate în relaţia cu Dumnezeu.
pisteuō — greacă — a crede — înseamnă a avea încredere în, a se încrede sau a se baza pe cineva sau ceva.
pistis — greacă — credinţă — folosit frecvent pentru a descrie nu doar un simplu sentiment, ci o convingere profundă şi devotament.
peithō — greacă — a fi convins sau a se încrede / convingere interioară.

Ca să ajungi să crezi, înseamnă că trebuie să fii dovedit, sau ca să fiu mai clar: să ţi se dovedească ceva, chiar dacă nu este o dovedire logică, însă dincolo de logică este o zonă interioară a ta (acea zonă intimă) în care tu eşti cu tine, cu gândurile tale, cu sentimentele şi emoţiile tale, cu răni, amintiri, tot ansamblul a ceea ce te simţi a fi tu, ăla curat, fără nimic din exterior. Când Cristos este invitat în acel loc, totul prinde o altă nuanţă, o altă formă, căci deja interiorul tău are companie, are o plinătate a iubirii, a dragostei, a sfătuirii, a răbdării, a păcii, a direcţiei bune, a faptelor bune etc. Dumnezeu spune: „nu pot lucra cu cineva care nu vrea să lucreze cu Mine.” Deci prima dată este o dorinţă a ta, fie cât de mică este (Iacov 4:8: „Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi El Se va apropia de voi.”).

Versetele care vorbesc despre fire, căci este împotrivitoare Duhului, ne şi învaţă să înţelegem că de câte ori vei şti că trebuie să faci un lucru al Duhului, se va opune firea ta, însă dacă pricepi acest aspect ca un semn, vei depăşi uşor firea şi vei acţiona în Duhul. Un exemplu:

eram în biserică şi Duhul mi-a spus să îi spun unei surori: „Eu sunt pacea pentru tine.” În momentul în care mi-a spus acest lucru, deja eram cu vreo 3 metri trecut de persoana la care am fost conştient că mesajul este de la Dumnezeu, însă puteam să îl dau deoparte şi să îmi văd de ale mele, însă primele gânduri care mi-au venit au fost: „cine eşti tu ca să îi zici persoanei..., dacă o să îţi zică că eşti nebun, dacă o să îţi zică ceva nasol” — deci identificam bine firea. Aşa că am decis rapid să îi zic, şi după ce i-am spus am avut linişte chiar şi interioară. După o lună şi ceva, soţia mea a primit mărturia de la această persoană, care a spus că se afla într-o perioadă zbuciumată a vieţii, şi când a primit acest mesaj a fost încurajată la timpul potrivit.

Deci concluzia este că firea poate fi uşor identificată, iar Duhul aduce încurajare, întărire, ghidare, ridicare, vindecare. Aşa că dacă Îl vrei pe El, vei da mult şi de fire. Ajungi într-o luptă cu tine, poate câteodată vei posti ca să îi mai închizi gura la fire, şi cu timpul şi cu experienţa vei învăţa să reduci obiceiurile şi învăţăturile tale, şi vei lua toate lucrurile prin El şi din El. El este întotdeauna cu tine, te protejează, te ghidează chiar şi dacă nu vezi, şi te iubeşte. Arată-ţi interesul faţă de planurile Lui şi ai răbdare în descoperirea Lui. Procesul pentru unii este rapid, însă pentru majoritatea este greoi, dar se merită.

†

Nu mai trăiesc eu,
ci Cristos trăieşte în mine.

— Galateni 2:20

© Alin H., 2026 · ruah.ro
Poţi lua, dar spune de unde.